

LA NIT DE DISSABTE

MIREIA ARSO

La sala Milcentenari de Manresa va ser, dissabte a la nit, pista de ball

Ganes de ballar a la Milcentenari i poc ambient a la Stroika

- La Carrau va fer ballar el drac del correfoc
- Els ex-Ojos de Brujo van presentar «Ryma»

Crònica

M.S./D.V. | MANRESA

La vela de la plaça de Milcentenari de Manresa va fer feliços els que esperen la fira Mediterrània per poder ballar vals, xotis, polques, masurques i corrandes. Van tenir sis hores de folk en directe amb Bruel, 21 Boutons, El Pont d'Arcalís i La Carrau. Era dissabte a la nit i l'espai va quedar dividit entre els que ballaven, els que s'ho miraven asseguts en cadires i els que feien guàrdia a la barra.

«Això és com la plaça d'un poblet del Pirineu», exclamava el sallentí Jordi Fàbregas, d'El Pont d'Arcalís, que aquesta vegada va ser acompanyat per l'acordió de Cati Plana en comptes d'Artur Blasco.

Estrenaven espectacle, *Ball a l'hostal*, un recull de les peces més ballables del seu repertori. Entre el públic hi havia Pep Lizandra, que s'encarregava de coordinar la ballaruga.

«Vinga-li, sarau!», cridava Fàbregas per animar el centenar de balladors, més noies que nois, que seguien el ritme de la música.

Els encarregats de tocar la vetllada van ser La Carrau, que van convidar a l'escenari diversos grups de cultura popular de Manresa, tal com fan en els concerts d'aquesta gira del quinze aniversari.

Hi va haver tabalers, bastoners, l'esbart i la imatgeria del correfoc: drac, víbria i gàrgola. Era tant

l'ambient que alguns ni es van adonar que l'escenari va quedar per uns minuts sense electricitat.

Lenacay a la sala Stroika

L'Off de la Mediterrània de dissabte oferia com a plat fort als barcelonins Lenacay. La proposta dels ex-Ojos de Brujo, però, va aixecar poca expectació i a la sala Stroika no eren més d'una trentena. Malgrat la minsa assistència, els músics de Lenacay van estar a un alt nivell i van actuar amb professionalitat.

La banda va interpretar les cançons del seu nou treball, *Ryma*, amb el flamenc com a eix vertebrador d'una fusió de diversos estils. La cantant Paula Domínguez va lluir la seva veu encisadora, sota les *palmas* i els *jaleos* del ball intermitent de Carolina Morgado. En tot moment, els membres de Lenacay animaven el públic a fer una passa endavant, per escalfar una mica l'ambient, mentre les guitarres de Francisco Guisado i Ramón Giménez meravellaven.

Cap a la recta final del concert, el nombre d'espectadors va augmentar, i Lenacay ho va aprofitar per fer algun bis, amb el percussionista brasiler Flavio Alan de Aouza com a director d'orquestra. Amb una rumba sobre la Rambla de Barcelona, alguna vella peça dels Ojos de Brujo, i una versió del *Volando Voy*, el grup, a les dues de la matinada, va plegar veles.

Altres propostes nocturnes, en aquest cas de petit format, com Baraná, a la sala El Sielu, i Yacine&The Oriental Groove, a El Vermell, van tenir molt més èxit de públic.

► **ASIER ALTUNA: Versos improvisats.** *Bertsolari* és un emotiu i notable documental sobre la figura d'aquests narradors que improvisen versos en euskera davant de nombrosos i exigents espectadors. Posseeix la virtut d'apropar-nos a una realitat sorprenent, que defineix el caràcter basc i que enllaça amb el llegat universal de la narració. -E.S.

► **JORDI AMENÓS: Calaix de sastre d'històries.** *Contes per viure millor* reflexa la tradició oral més ben entesa, narrada i adaptada als nous temps en una barreja que va des de llegendes i contes fins anècdotes i curiositats recents, en un diàleg còmode, directe i ben rebut amb l'espectador. Amenós va fer les delícies en aquest espectacle-calaix de sastre d'històries en un amè i ben moduladot a narratiu i amb un percentatge controlat d'improvisació ens uns alts paràmetres de correcció i bon fer escènic. -A.P.

► **ADA CUSIDÓ: La lluna entra al mar.** Amb l'espectacle *Les butxaques del mar*, l'actriu, experta rondallaire, es va fer seu ràpidament l'auditori més petit en l'acurat i idoni to per relatar i fer viure activament

l'extraordinària història del dia que la lluna va entrar al mar per descobrir-hi un extraordinari i fantàstic món i del que els més menuts no dubtaven a fer-hi les seves pròpies aportacions que Cusidó integrava orgànicament i amb un somriure en la història. -A.P.

► **CIA MOV-I-MENTS I LA FORNAL D'ESPECTACLES: Rondalles mallorquines.** *L'amor de les tres taronges* és una proposta escènica en una sinergia de teatre, clown, petits apunts de dansa, manipulació d'objectes i música. Una proposta que narra una de les rondalles mallorquines més conegudes però marcada per un excessiu tedi rítmic i silencios, que desllueix l'aposta més plàstica i alenteix amb rigor la narrativa, possiblement en un excés

Tu a Nova York i jo a Istanbul

► Una videoblocaire nord-americana i un llaütista turc fan amistat en el camí cap a Sant Benet

MARC SERENA | MANRESA

El virtuós del llaüt Yurdal Tokcan va baixar de l'escenari de la Seu de Manresa i es va quedar una estona per atendre les persones que el volien saludar.

Alguns tenien ganes de felicitar-lo i d'altres, de fer-s'hi una foto. Ell encaixava mans i somreia amb la mateixa diligència.

L'última persona de la cua era una nord-americana que s'esperava per poder parlar-hi amb més calma. Era Michal Shapiro, una videoblocaire de Nova York amb qui s'havien conegut el dia abans en el viatge amb autobús a l'hotel, el Món Sant Benet de Sant Fruitós.

-M'ha encantat el recital! Quina reverberació que hi havia! T'imagines poder tocar algun dia a la mesquita de Santa Sofia d'Istanbul?-, li preguntava ella.

-Difícil! A Turquia, les mesquites són només per pregar. Hi ha música sufi, però és sense instruments-,

li responia en Yurdal. Aquesta església m'ha fet recordar les dues vegades que vaig ser a Cardona, gravant amb Jordi Savall. Estàvem en un lloc així, al costat del riu-, afegia mentre convidava la nord-americana a l'improvisat camerino, en una sala adjacent al claustre.

-Ahir ja vaig venir en aquesta església. Cantava un noi que semblava una noia. Em va agradar molt. Es deien Evo.

-L'Efrén López? Ja el conec! Cada estiu vaig de vacances en un poblet de Creta ple de músics i aquest any vam coincidir!

La conversa s'anava animant i era l'hora de sopar. En Yurdal només havia dinat un trist plàtan que s'havia embutxacat de l'esmorzar de l'hotel. La Michal, un entrepà.

-Sempre em passa el mateix. La gana em ve de les quatre de la tarda a vuit del vespre! I a aquestes hores els restaurants d'aquesta ciutat són tancats!- es lamentava ella.

En Yurdal es va posar a buscar el tiquet-restaurant, i en comptes d'això, es va trobar una targeta de visita i la hi va donar.

-Gràcies! Com és que hi posa que treballes per al govern turc?

-És que som uns 2.000 músics que rebem un sou del govern.

-Ah sí? Als Estats Units això seria impossible!

-És un costum que ve de l'època dels sultans, i de l'imperi otomà. Si vols, sopant t'ho explico...

El virtuós turc Yurdal Tokcan amb el seu llaüt ahir a la Seu de Manresa